

РЕШЕНИЕ

№ 22919

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 30.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3890** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 46 и чл. 46а от Закона за чужденците в Република България.

К. – Д. С. – гражданин на Р. федерация е оспорил, посредством упълномощен адвокат две, издадени от началник на Сектор към Отдел „Оперативен дежурен център“, при Столична дирекция на МВР заповеди, както следва: ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г., издадена на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, според диспозитива на която е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход – С.“; ЗАПОВЕД № УРИ 5392-221/16.03.2025 г., с която чуждият гражданин е настанен принудително в СДВНЧ, при Дирекция „Миграция“ – МВР, за обезпечаване изпълнението на първата заповед.

Пред настоящия съд жалбоподателят се явява и поддържа жалбата, като не ангажира доказателства, различни от съставляващите административната преписка.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; заявява, че няма информация, дали към момента са предприети действия за привеждане в изпълнение заповедта за налагане на ПАМ, както и че посочването в Заповед № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г. страна на произход „С.“ представлява фактическа грешка, понеже изготвящите такива заповеди служители не са юристи. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

Жалбата срещу двете, цитирани по – горе заповеди е процесуално допустима за разглеждане, а по същество и основателна.

От представената от ответника административна преписка, ограничаваща се до: цитираната и в двете заповеди Докладна записка, рег. № УРИ: 5392р-189/16.03.2025 г. (л. 11 от делото), подписана от младши полицейски инспектор в Сектор „Незаконна миграция“ – СДВР; Решение

№ 5339/08.04.2024 г. на председателя на ДАБ (л. 21) писмо от директора на РПЦ-С., при ДАБ (л. 49) се установява следното.

К. – Д. С. (в оспорените заповеди посочен като „К. Д.“) е гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място] от баща български гражданин и от майка – гражданин на Р. федерация. През 1974 г. (според данните от интервюто пред ДАБ) семейството се установило и живяло в Р. България, където родителите му починали. Според твърденията му, за което от страна на ответника не са представени доказателства, срокът на разрешеното му постоянно пребиваване изтекъл през 2016 г. Неколкократно след това той е настаняван в СДВНЧ. В Докладна записка, рег. № УРИ: 5392р-189/16.03.2025 г., цитирана и в двете оспорени заповеди се сочи, че: жалбоподателят бил задържан на 16.03.2025 г. в [населено място], понеже се установило да е с „отнет хуманитарен статут“ и няма средства за издръжка. С докладната записка е предложено издаване на заповед за налагане на ПАМ „връщане до страната на произход“ – Р. федерация“. Въз основа на това предложение, с процесната Заповед № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г., издадена на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ обаче ответникът наложил на чужденеца ПАВ принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“ - С.“.

Макар да са издадени от материално компетентен административен орган Заповед № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г. и Заповед № УРИ 5392-221/16.03.2025 г. представляват незаконосъобразни индивидуални административни актове.

Очевидно посочването в диспозитива на Заповед № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г. „страна на произход С.“ е фактическа грешка, която обаче влече сериозни последици за изпълнението на принудителната административна мярка. Изчистването на допуснати в административното производство по Глава пета, Раздел I АПК за издаване на административния акт фактически грешки се поправят по реда и при условията на чл. 62, ал. 2 АПК, но за случая такава процедура липсва. В разпоредителната част на заповедта е наредено тя да бъде изпратена на Отдел „Миграция“ – СДВР и на СДВНЧ, където също никой не е забелязал грешката, вероятно защото не са предприети каквито и да е действия за привеждане на ПАМ в изпълнение. Освен това разпоредбата на чл. 41, т. 4, изр. второ ЗЧРБ, която е императивна, постановява, че „връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено“. От ответника не са представени доказателства за изпълнение на това задължително изискване, което представлява самостоятелно основание (арг. чл. 146, т. 3 и чл. 35 АПК).

Незаконосъобразността на Заповед № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г. за налагане на ПАМ „връщане до страната на произход – С.“ и отмяната ѝ обуславя незаконосъобразност и на заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ.

Хипотезите, очертани в ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, за принудително настаняване в СДВНЧ, в случай, че не е възможно ефективно прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Началникът на Сектор към Отдел „Оперативен дежурен център“, при Столична дирекция на МВР е приел наличие на опасност от укриване, позовавайки се на цитираната докладна записка, в която обаче не се съдържат обективни данни, сочещи на действия от страна на К. – Д. С. в този смисъл.

От друга страна липсата на доказателства за предприети действия, целящи привеждане в изпълнение на наложената ПАМ дава основание на Съда да приеме, че компетентните административни органи от Отдел „Миграция“ – СДВР и от Дирекция „Миграция“ – МВР са

бездействали в продължение на повече от три месеца, през което време жалбоподателят престоява в СДВНЧ. В цитираното решение на ДАБ, за което впрочем ответникът не доказва да е влязло в законна сила, понеже било връчено „неприсъствено по реда на АПК“ (писмото на л. 49) се съдържат данни, че през 2021 г. К. – Д. С. е депортиран в М., но понеже в РФ няма близки и роднини отново се е върнал в РБ. Според чл. 3, т. 3 от Директива 2008/115/ЕО терминът „връщане“ е процесът на връщане на гражданин на трета страна-при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане: в неговата страна на произход, или страна на транзитно преминаване, в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености; или трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет. Разпоредбата следва да бъде тълкувана във връзка с чл. 2, § 2, б. „а“ от същата Директива, според която държавите - членки могат да решат да не прилагат директивата за граждани от трети страни, по отношение на които има отказ за влизане или които са задържани и засечени от компетентните органи, във връзка с незаконно прекосяване по суша, море или въздух на външната граница на държава - членка и които впоследствие не са получили разрешение или право на престой в тази държава членка.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, чл. 172а АПК, вр. чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 7943/01.04.2025 г. от К. – Д. С. – гражданин на Р. федерация издадените от началник на Сектор към Отдел „Оперативен дежурен център“, при Столична дирекция на МВР ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-220/16.03.2025 г. и ЗАПОВЕД № УРИ 5392-221/16.03.2025 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: